

PROVES D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT

PRUEBAS DE ACCESO A LA UNIVERSIDAD

CONVOCATÒRIA: JUNY 2011	CONVOCATORIA: JUNIO 2011
Valencià: llengua i literatura II	Valenciano: lengua y literatura II

BAREM DE L'EXAMEN:

Comprensió del text: 3 punts; Anàlisi lingüística del text: 3 punts; Expressió i reflexió crítica: 4 punts.

Tria una d'aquestes dues opcions**Opció A**

Llig aquest text i respon les preguntes següents.

- 1 La Maria es rentava deu vegades al dia. Pensava que els seu home ja no la besava perquè feia mala olor. Ho havia llegit en una revista: després dels trenta, els petons de les dones fan pudor. Creia que tenia el cos ple de verdet, com si fos una cambra resclosida, on no entrava mai un raig de llum. Potser la mala olor començà el dia en què el metge li va dir que no podia tenir fills.
- 5 Pensava que la sang que se li escolava tots els mesos era com la brossa, que no servia per a res, com la mala olor. Per aquesta raó, també pensava, a casa no hi havia ni diners ni amor.

Però un dia tot canvià. Va arribar el seu home i li féu un petó al clatell. I, a la Maria, li va desaparèixer el gust embafador de la xocolata. La besà al clatell com abans i ella sentí una altra vegada un corrent a l'espina. Se li enravenà el cos, se li endurí la pell. El corrent era suau i

10 enervant alhora. El seu home li va dir «mira, avui dia fins els pobres podem viatjar. Abans de morir, vull veure la terra de les girafes». Li ensenyà un fullet de colors virolats. La Maria hi va veure dos camells que semblava que deien que sí, els ulls com a agulles de cap i el morro carregat de paciència. «Fan capcinades», va pensar. I una altra vegada el corrent a l'espina, la pell tibant. Després hi va veure els arenys del desert, d'un groc que murmura, mercats que desperten

15 pors i desvetllen secrets, elefants que travessen rius amb lentitud de segles i mesquites daurades, llueints com la vaixella d'una tsarina.

L'home de la Maria posà un dit de llet en un punt: «Anirem aquí, a la reserva de Samburu, més enllà del Mont Kenya, a tocar de les terres prohibides. Vull veure les girafes reticulades».

Tot va ser ràpid com un pensament. L'home de la Maria demanà un crèdit, ella empenyorà les

20 joies de l'àvia. Ja no sentia res quan ell es girava d'esquena a la nit. El seu cos no feia mala olor i les cèl·lules de la tristesa s'apagaren dins el cervell. Pujava les escales com una núvia i somreia a la caixa del supermercat. La Maria es veié com una dona amb esperança. Mai no havia pensat en les girafes reticulades, fins i tot n'ignorava l'existència. Però ara tenia els somnis de la Marta: somniava en el dia en què deixarien les maletes al rebedor, en el dia en què arribarien carregats

25 d'imatges i de paraules, en les tardes de diumenge, en les copes altes de xampany, d'aquestes que fan clic.

Montserrat Roig, *El cant de la joventut*, Barcelona, Quinze Grans Èxits AIE, 1993, pàg. 25-26

